

Sygn. akt III AUa 16/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Beata Górka (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt VII U 1880/13

oddala apelację.

SSO del. Beata Górka SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 16/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 28 sierpnia 2013 roku odmówił W. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji podano, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 sierpnia 2013 roku ustalono, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od ww. decyzji złożyła W. W.. Wskazała, że domaga się zmiany decyzji i przyznania wnioskowanego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, z argumentacją jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 15 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że W. W. urodzona (...), uległa w dniu 25 lipca 1997 roku wypadkowi przy pracy - w wyniku upadku doznała urazu lewego stawu skokowego.

Ubezpieczona posiada wykształcenie średnie zawodowe (ukończyła studium medyczne), a ostatnio pracowała jako pracownik socjalny.

W okresie od 30 marca 2001 roku do 30 czerwca 2013 roku W. W. przysługiwało prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Wniosek o ponowne ustalenie prawa do świadczenia rentowego ubezpieczona złożyła w dniu 20 maja 2013 roku.

U wnioskodawczyni rozpoznaje się:

- przebyte uszkodzenie więzozrostu piszczelowo-strzałkowego leczone operacyjnie z dobrym efektem klinicznym,
- nadciśnienie tętnicze,
- zespół wypadania płata zastawki dwudzielnej,
- łuszczycę pospolitą,
- astmę oskrzelową bez cech niewydolności oddechowej.

Stan zdrowia odwołującej czyni ją zdolną do pracy po dniu 30 czerwca 2013 roku. Brak jest podstaw do orzekania o niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Skarżąca może pracować jako pracownik socjalny.

Wymienione wyżej schorzenia, w tym w szczególności schorzenie natury ortopedyczno-neurologicznej, wymagają wprowadzie systematycznego leczenia, ale nie dają podstaw do orzekania o niezdolności do pracy.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie wniesione przez W. W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ten cytując treść art. **49a ust. 2** ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), wywiódł, że do spraw o świadczenia z tytułu wypadków, które nastąpiły przed dniem 1 stycznia 2003 roku oraz z tytułu uszczerbku na zdrowiu spowodowanego chorobą zawodową, a stwierdzonego przed tą datą, stosuje się przepisy obowiązujące w dniu, w którym nastąpił wypadek lub w którym stwierdzono uszczerbek na zdrowiu spowodowany chorobą zawodową. Mając na względzie fakt, że wypadek wnioskodawczyni miał miejsce w 1997 roku, Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszym postępowaniu zastosowanie winny znaleźć przepisy ustawy z **dnia 12 czerwca 1975 roku o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych** (Dz. U. Nr 30, poz. 144 ze zm.).

Dalej Sąd orzekający argumentował, że zgodnie z **art. 18 ust. 1** powyższej ustawy pracownikowi, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej został zaliczony do jednej z grup inwalidów, przysługuje renta inwalidzka. Sąd ten zwrócił uwagę, że wysokość tego świadczenia została oparta o **treść art. 19** powyższej ustawy, z kolei na mocy **art. 25 pkt 2** ww. ustawy w sprawach renty inwalidzkiej, w tym orzekania o inwalidztwie, należy w omawianej sprawie zastosować odpowiednio **przepisy ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin** (Dz. U. z 1982 r. Nr 40, poz. 267). Przy uwzględnieniu **art. 23 oraz 24 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku**, Sąd I instancji przedstawił ustawową definicję inwalidy oraz dokonał rozróżnienia trzech grup inwalidów w zależności od stopnia niezdolności do wykonywania zatrudnienia. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że odpowiednikiem ww. przepisów w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013

r., poz. 1440 ze zm.) jest art. 12, który stwierdza, że niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z ust. 2 powyższego przepisu za całkowicie niezdolną do pracy uznano osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś w ust. 3 za częściowo niezdolną do pracy uznano osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie zaś z art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z poszanowaniem powyższych regulacji Sąd Okręgowy ostatecznie ustalił, że aby otrzymać rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy osoba ubiegająca się o to świadczenie musi być osobą niezdolną do pracy i to w związku z występowaniem u niej schorzenia spowodowanego wypadkiem przy pracy.

Sąd ten wskazał, że w rozpoznawanej sprawie sporne pozostawało, czy stan zdrowia W. W. czyni ją po dniu 30 czerwca 2013 roku w dalszym ciągu osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 25 lipca 1997 roku. Spełnianie przez powódkę pozostałych przesłanek formalnych koniecznych do nabycia przedmiotowego świadczenia leżało poza sporem.

Rozstrzygnięcie kwestii spornej, w ocenie Sądu orzekającego, wymagało wiedzy specjalistycznej z zakresu medycyny, dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu: ortopedii, neurologii i medycyny pracy. Biegli dołączyli do składu orzekającego biegłego z zakresu pulmonologii oraz interny.

Biegli sądowi z wszystkich ww. specjalności – na podstawie analizy źródłowej dokumentacji medycznej, zebranego od ubezpieczonej wywiadu oraz po przeprowadzeniu badań – rozpoznali u powódki opisane wyżej schorzenia, a następnie szczegółowo wyjaśnili jak wpływają one na możliwość podjęcia przez nią pracy.

Sąd I instancji ocenił, że sporządzone w sprawie opinie stanowiły miarodajną podstawę do rozstrzygnięcia spornej kwestii. Zdaniem tego Sądu, kluczową w sprawie okazała się przy tym opinia biegłych specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii, ponieważ na skutek wypadku przy pracy z dnia 25 lipca 1997 roku ubezpieczona doznała urazu stawu skokowego kończyny dolnej, tj. naruszenia funkcji organizmu, które powinno podlegać ocenie właśnie tych biegłych. Specjaliści z przywołanych dziedzin oraz biegły z zakresu medycyny pracy tj. biegły posiadający szczególne kwalifikacje do orzekania o możliwości podjęcia pracy na konkretnym stanowisku, nie mieli najmniejszych wątpliwości, że powódka po 30 czerwca 2013 roku nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Po tej dacie wymaga ona wprawdzie systematycznego leczenia, brak jest jednak podstaw do orzekania o dalszej długotrwałej niezdolności do pracy. Brak jest istotnego upośledzenia funkcji dolnych. Badanie neurologiczne nie wykazało istnienia niedowładów. Siła mięśniowa obu kończyn dolnych jest symetryczna. Brak jest zaników mięśniowych.

W zakresie oceny dowodu z opinii biegłego Sąd I instancji posiłkował się orzecznictwem Sądu Najwyższego, jednocześnie wywiódł, że specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen. Opinie Sąd Okręgowy uznał za spójne, logiczne oraz zawierające przekonujące uzasadnienie. Z treści opinii wynika, iż biegli dokonali wnikliwej oceny stanu zdrowia skarżącej. Kategoryczność wypowiedzi biegłych czyni zaś zbędnym prowadzenie dalszego postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji w całości podzielił powyższe opinie w zakresie rozpoznania oraz oceny rodzaju schorzeń występujących u ubezpieczonej oraz ich wpływu na jej stan zdrowia.

Zastrzeżenia zgłoszone przez skarżącą nie podważyły mocy dowodowej przedmiotowych opinii. W ocenie tego Sądu stanowią one jedynie niemerytoryczną polemikę z ustaleniami biegłych. Sąd podkreślił również, że stan zdrowia ubezpieczonej, a ściślej jego wpływ na zdolność do pracy, oceniało kilku niezależnych biegłych sądowych, stąd niepodobna uznać, aby biegli ci dokonali tej oceny w sposób wadliwy.

Nie umknęło przy tym uwadze Sądu Okręgowego, że skarżąca kwestionując opinie biegłych powołuje się na schorzenia, które w ogóle nie mają związku z wypadkiem przy pracy np. podaje, że ma łuszczycę. Tego typu okoliczności nie mają jednak żadnego znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy – jak wskazuje sama nazwa – obejmuje następstwa niezdolności do pracy pozostające w bezpośrednim związku z wypadkiem przy pracy. Warunkiem przyznania wnioskowanego świadczenia jest kwalifikowana przyczyna niezdolności do pracy w postaci wypadku przy pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2008 r., I UK 147/08). Sąd I instancji zauważył przy tym, że uznanie za całkowicie bądź częściowo niezdolnego z powodu ogólnego stanu zdrowia nie gwarantuje uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2006 r., I UK 201/05).

Kończąc Sąd orzekający zasygnalizował, że dokumentacja medyczna dołączona do pisma procesowego ubezpieczonej datowanego na dzień 21 sierpnia 2014 roku odnosi się do stanu zdrowia powódki istniejącego w roku 2014, nie zaś tego z sierpnia 2013 roku, kiedy to organ rentowy wydawał zaskarżoną decyzję. Dla oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji decydujące znaczenie ma stan zdrowia powódki w dniu wydania zaskarżonej decyzji. Późniejsza zmiana stanu zdrowia nie może zaś stanowić podstawy do uznania decyzji organu rentowego za wadliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03). O zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa, dlatego późniejsza zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej nie może stanowić podstawy do uznania decyzji za wadliwą i jej zmiany. W takiej sytuacji powódka może wystąpić do organu rentowego z nowym wnioskiem o prawo do świadczenia rentowego, o czym sąd poinformował ubezpieczoną w toku postępowania (vide k. 60, 63 akt).

Sąd ten podkreślił także, iż sam fakt istnienia schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lipca 2005 r., sygn. akt II UK 288/04).

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję organu za prawidłową i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie W. W. oddalił.

Z wyrokiem nie zgodziła się ubezpieczona, która w wywiedzionej apelacji wniosła o jego zmianę. W treści uzasadnienia podniosła, że z powodu zastarzałych i nieodwracalnych zmian uszkodzenia więzozrostu piszczelowo – strzałkowego stawu skokowego lewego, nadal jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 25 lipca 1997 roku. Wskazała, że specyfiką zawodu pracownika socjalnego jest praca w terenie, wymagająca ciągłego chodzenia, sprawności, co w ocenie skarżącej w jej przypadku jest niemożliwe. Apelująca podała, że po 30 czerwca 2013 roku jej stan zdrowia znacznie się pogorszył, wciąż boli ją noga, sprawia trudności w poruszaniu, zatem wymaga stałego leczenia.

W odpowiedzi na apelację organ wniósł o jej oddalenie w całości. ZUS podtrzymał dotychczasowe stanowisko i w pełni zgodził się z ustaleniami faktycznymi oraz oceną prawną Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonej jest oczywiście nieuzasadniona. Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dokonał wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności. W pisemnych motywach wyroku Sąd Okręgowy wskazał, jaki stan faktyczny stał się jego podstawą oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego

ustalaniu. Orzeczenie znalazło poparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną Sądu meriti.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że trafnie zważył Sąd Okręgowy, iż na zasadzie art. 49 a ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych uwzględniając datę zdarzenia, zastosowanie powinny znaleźć przepisy ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych pracownikowi, który wskutek wypadku przy pracy stał się niezdolny do pracy, przysługiwała renta stała, jeżeli niezdolność ta jest trwała, albo renta okresowa, jeżeli jest ona czasowa. Także ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.), definiując wypadek przy pracy jako nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą w przepisie art. 6 ust. 1 pkt 6 przewiduje dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie była zasadność odmowy przyznania wnioskodawczyni renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa ona w dniu 25 lipca 1997 roku. Sporną kwestią był związek niezdolności do pracy wnioskodawczyni z wypadkiem przy pracy. Sąd Odwoławczy miał więc na względzie, że rozstrzygnięcie uzależnione było od specjalistycznej wiedzy, jaką dysponowali biegli sądowi. Ugruntowane orzecznictwo prezentuje jednoznaczny pogląd, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 27 listopada 1974 r., II CR 748/74 LEX nr 7618).

Zgodnie z opinią biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii, interny, pulmonologii oraz lekarza medycyny pracy złożoną przed Sądem pierwszej instancji, ubezpieczona jest po 30 czerwca 2013 r. osobą zdolną do pracy. Opiniujący specjaliści rozpoznali u badanej przebyte uszkodzenie więzozrostu piszczelowo – strzałkowego leczone operacyjnie z dobrym efektem klinicznym, nadciśnienie tętnicze, zespół wypadania płątka zastawki dwudzielnej, łuszczycę pospolitą, łuszczycowe zapalenie stawów, astmę oskrzelową bez cech niewydolności oddechowej. Przy czym biegły neurolog stwierdził, że niedowładów nie stwierdza się, brak też zaników mięśniowych, ostatecznie zdiagnozował chód z nieznacznym utykaniem na lewą kończynę dolną. Biegły ortopeda natomiast ocenił kręgosłup badanej jako prawidłowo wykształcony o zachowanej ruchomości, a kończyny górne i dolne w ułożeniu dowolnym o pełnym zakresie ruchów w stawach. Uwzględniając powyższe, jak również rzeczywiste kwalifikacje zawodowe ubezpieczonej biegły medycyny pracy przychylił się do konkluzji opinii pozostałych opiniujących w tym zespole specjalistów, wywiódł że kończyny górne oraz dolne pozostają bez istotnego upośledzenia funkcji.

W uzasadnieniu wniosków biegli wskazali, że wymienione schorzenia wymagają systematycznego leczenia, ale nie ma uzasadnienia dla orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy u badanej.

Konfrontacja przedmiotowej opinii biegłych z dokumentacją lekarską oraz treścią akt rentowych prowadzi do wniosku, że poprawa stanu zdrowia ubezpieczonej polegała na ustąpieniu istotnego ograniczenia funkcji chodu z powodu bocznej niestabilności lewego stawu skokowo – podudziowego, które występowało po wypadku z lipca 1997 roku. W tym czasie ubezpieczona podjęła bowiem leczenie, w tym przeszła operację stawu skokowego lewego z dobrym efektem klinicznym.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości co do trafności ocen zawartych w opinii biegłych sądowych. Opinia biegłych została wydana przez biegłych lekarzy, którym nie można zasadnie zarzucić braku rzetelności czy fachowości. Została ona przekonująco i profesjonalnie uzasadniona. Wnioski biegłych wynikają z wnikliwej analizy dokumentacji medycznej, orzeczniczej oraz stanowiska konsultantów i orzeczników ZUS, jak i własnego badania.

Konkluzje opiniujących lekarzy są zgodne i stanowcze. Sąd Apelacyjny miał też na uwadze, że opinia biegłych okazała się zgodna z wnioskami lekarzy orzeczników organu rentowego.

Z akt rentowych ubezpieczonej wynika bowiem, że W. W. nabyła prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zgodnie z decyzją organu rentowego z dnia 20 sierpnia 2002 r. okresowo od dnia 30 marca 2001 r. do dnia 30 listopada 2003r. Podstawą wskazanej decyzji był wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 lipca 2002 roku, z którego wynikało, że W. W. w lipca 1997 roku uległa wypadkowi i doznała urazu lewego stawu skokowego. Sąd Apelacyjny dostrzega jednak, że podstawą ww. wyroku była opinia z dnia 1 grudnia 2001 roku, w której biegli sądowi rozpoznali u wnioskodawczyni istotne ograniczenie funkcji chodu z powodu bocznej niestabilności lewego stawu skokowo – podudziowego. Uznali, że ograniczenie funkcji chodu wymaga dalszego leczenia z operacyjnym włącznie. Rentę z tego tytułu mocą kolejnych decyzji organu ubezpieczona pobierała do 30 czerwca 2013 r. Po upływie wskazanego okresu lekarz orzecznik ZUS, w orzeczeniu z dnia 22 lipca 2013 r. oraz komisja lekarska ZUS w opinii z dnia 23 sierpnia 2013 r. nie uznali ubezpieczonej za niezdolną do pracy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji daje pełne podstawy do odmowy przyznania W. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, albowiem na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych ustalono, że stan zdrowia ubezpieczonej uległ poprawie i w dacie zaskarżonej decyzji nie stanowił przeciwwskazania w związku ze schorzeniami wywołanymi wypadkiem przy pracy.

Uwzględniając wszystko powyższe, ostatecznie słuszne okazały się zatem istotne ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz rozważania prawne w zakresie, w jakim Sąd ten uznał, że ubezpieczona nie jest po dniu 30 czerwca 2013 r. niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W efekcie trafne pozostaje rozstrzygnięcie, że ubezpieczona nie spełniła jednej z przesłanek warunkujących przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Subiektywne odczucia ubezpieczonej nie mogą zaś stanowić podstawy oceny jej stanu zdrowia, a jak już wyżej wskazano chociaż występują u skarżącej ustalone schorzenia to jednak stopień ich nasilenia nie powoduje niezdolności do pracy w rozumieniu przywołanych przepisów.

Należy jednak podkreślić, że sporna decyzja dotyczy żądania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Kluczowe w tym zakresie było więc ustalenie czy schorzenia wywołane wypadkiem przy pracy istotnie ograniczają zdolność ubezpieczonej do pracy. Negatywna ocena tej przesłanki nie oznacza jednak automatycznie, że ubezpieczona jest osobą zdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter odwoławczy, a to oznacza, że jego przedmiotem jest wyłącznie ocena legalności zaskarżonej decyzji według stanu faktycznego i prawnego z daty jej wydania. Sąd Apelacyjny jest związany zakresem decyzji, który z kolei wyznacza treść wniosku ubezpieczonej. Twierdzenie więc o niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, tj. bez związku z wypadkiem przy pracy z lipca 1997 r. może być podstawą kolejnego wniosku ubezpieczonej i nowej decyzji organu rentowego.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

SSO del. Beata Górka SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko